

MARK VICTOR HANSEN și BILL FROEHLICH

TU ești soluția

O aventură AO

Traducere din limba engleză:
Andrii Vlad Popa

 ACT și Politon

2015

CUPRINS

	Dedicație	9
	Prefață la prefață	11
	Prefață	13
Capitolul 1	TEMPERATURA CREȘTE	17
Capitolul 2	COLAPSUL	25
Capitolul 3	NORII ALEGERII	43
Capitolul 4	SEMINȚELE ÎNDOIELII	65
Capitolul 5	UN MOMENT MACGYVER	89
Capitolul 6	NORII CONȘTIENȚEI	113
Capitolul 7	NOȚIUNEA SOLUȚIEI	139
Capitolul 8	SOLUȚIA CE ÎȚI POARTĂ NUMELE	157
Capitolul 8	SINERGIA URS	175
Capitolul 10	ACEASTA SAU ACEEA... SAU ALTCEVA	193
Capitolul 11	SOLUȚII ALE SUFLETULUI	211
Capitolul 12	MERGI ÎNAINTE	223
	Postfață	273
	Postfața după postfață	275
	Mulțumiri	281

CAPITOLUL 1

TEMPERATURA CREȘTE

În inocența lor inițială, auzeau norii vorbindu-le. Erau dornici să audă și să creadă, fiindcă nu fuseseră educați să *nu* creadă în visele și viziunile lor.

Stând întinși pe spate, într-o zi de vară, cu iarba gădilându-le picioarele, au auzit norii vorbitori. În acel moment divin al lipsei de îndoială, a început totul...

Ashley și Brian erau cei mai buni prieteni. Copilăroși în adâncul inimii și infinit de curioși, creativitatea lor era jucăușă, iar ei credeau în conexiunea lor cu lumea minunată din jur. Dar aceasta nu era o zi obișnuită. Schimbarea era în aer.

Deși scufundați în inocența lor, nu erau naivi; erau conștienți de problemele lumii lor, auziseră asta de la părinții lor, de la prieteni, din ziare, din reviste, de la televizor și de pe internet. O simțeau în aer și o vedeau gravată pe fețele oamenilor. Totuși, inocența lor îi ancora în speranță.

Ashley privea în sus la norii albi ce se rostogoleau, cu o încântare aproape extatică. Gândurile îi veneau în cap ca

șoapte dulci, delicate ca ceața, precum un gâdilă din inimă. Neputând să reziste gândului ei fermecător, un zâmbet i se agăță de buze.

- Tocmai am avut o viziune că putem salva lumea, rosti Ashley cu bucurie și pe nerăsuflăte.

- Cum? întrebă Brian, ispitit de bucuria pe care o văzuse pe fața lui Ashley.

- Nu știi... E o nebunie, nu-i așa? Ashley privea în sus la nori, uimită.

- De ce nu? spuse Brian, speranța crescând în el ca un val mareic de neoprit... Dacă am putea? Asta ar fi tare.

Gândurile lor dansau de încântare, mișcate de această posibilitate. Priveau vrăjiți cum norii albi de deasupra se onduiau în același ritm captivant precum gândurile ce le sculptau visurile. Visurile lor se avântau și ridicau pânzele spre ținuturi ale posibilităților magice și nelimitate, iar lumina le scânteia în ochi de la această viziune.

Când mâinile lor se întinseră deasupra pământului răcoros, îndoind fire de iarbă, degetele lor simțiră cum roua umedă și atingerea senzuală le coborâră gândurile din nori.

- Știi cum? Cum salvăm lumea? se întrebă Ashley.

- Sigur... ei bine... Brian nu era chiar atât de sigur. Bănuiesc că ei ar putea crede...

- Că noi nu contăm, spuse Ashley, fiindcă suntem... doar noi.

- Mda, încuviință Brian. Suntem doar copii.

Un amenințător nor negru care plana greoi deasupra lor spuse:

- Aproape oricine crede cu disperare în sfârșitul lumii... și acesta este un punct de vedere despre care i-ați auzit pe părinții voștri discutând.

Un agitat nor alb își undui sinele mătăsos chiar deasupra masei negre și spuse:

- Tot ce spune el ar putea fi adevărat; totuși, de aici de sus pot vedea posibilități pentru un mâine nou și mai bun.

Ashley și Brian erau diferiți de părinții lor, deoarece nu au gândit nici măcar o dată: *Îmi vine greu să cred acest lucru*. Nici nu spuneau că *Este imposibil. Nu pot auzi un nor gândind, vorbind, dând sfaturi sau să îl văd unduindu-se*, toate acestea întâmplându-se în acea zi fatidică.

Lumina soarelui țâșni prin gura zâmbitoare a norului alb atunci când spuse, cu bună știință:

- Așa cum l-am învățat pe Einstein, nimic nu se întâmplă până nu se mișcă ceva. Vedeți voi, impulsul trebuie să înceapă undeva. Undeva în mintea voastră.

Tunând dezaprobat și accentuând cu un fulger, norul întunecat răcni:

- Problema nu este în mintea ta, este în buzunarul tău! Iar acolo nu a rămas prea mult! Asta este o problemă mult mai mare decât tine! În timp ce vorbea, norul întunecat se mută în fața soarelui și copiilor li se făcu dintr-odată frig.

Băiețelul și fetița se uitară unul la altul. Senzația era alta și nu una bună. Pentru prima oară, se întrebau cum ar putea scăpa de acest sentiment negativ. El acoperea lumina zâmbitoare. Era înspăimântător, iar ei se pomeniră că respirau mai repede.

- Nu vreau să fiu aici, vreau să fiu în altă parte, insistă Brian.

- Cum ajungem în altă parte? Nu știu cum putem face asta! exclamă Ashley.

Norul alb râse și un jet de lumină solară alungă întunericul.

- VOI SUNTEȚI unde trebuie să fiți, pentru că VOI SUNTEȚI aici pentru a salva lumea și pentru a aduce schimbarea

care aduce schimbarea. Soluțiile sunt pretutindeni în jurul vostru, dar nu le vedeți fiindcă trebuie să priviți lucrurile diferit. Așa cum i-am spus lui Albert cu mult timp în urmă, nu poți rezolva problema la nivelul problemei; trebuie să te ridici *deasupra* problemei, așa că aveți nevoie de o soluție de genul MacGyver. Vă amintiți de acel personaj de televiziune care scăpa de probleme folosind orice lucru se afla în jurul lui, în moduri infinite de inventive?

Brian oftă, gândindu-se la tatăl său.

- Tatăl meu spune că o agrafă de hârtie, un ambalaj jalnic de gumă de mestecat și niște bandă adezivă nu ne vor scoate, în stil MacGyver, din *această* mizerie economică.

Ashley interveni:

- Da, am auzit-o pe mama spunând că am făcut-o de oaie și noi nici măcar nu avem o oaie!

- Ei bine, cred că ea nu i-a auzit niciodată pe oamenii care mă citează în domeniul informaticii, râse norul alb. Trebuie să treci dincolo, să pătrunzi în *cloud*^{*}, spun ei! Acela ar fi, apropo, un nor al gândirii corecte, creative. Acolo se află soluțiile, nu la nivelul problemei. Și de data aceasta problema este atât de mare, încât este nevoie de gândirea corectă, creativă, a tuturor pentru a ne conduce la soluții.

- Atunci nu veți reuși niciodată! strigă norul întunecat. Cuvintele grele căzură ca niște globule umede de întuneric care aterizau peste tot în jurul lui Ashley și lui Brian, în timp ce ei se dădeau în lături și se lăsau în jos.

- Gândurile tuturor nu au, în niciun caz, un loc unde să meargă. Nu faceți decât să umblați pe întuneric, dând unul peste altul și împotmolindu-vă!

* Autorul realizează un joc de cuvinte făcând referire la tehnologia *cloud computing* - nor informațional. (n. red.)

Învolburatul nor negru mai scui pă niște mângă lipicioasă de întuneric, prinzându-i pe Ashley și pe Brian, astfel încât să nu se mai poată mișca. Ashley privi cu ochi mari cum un bulgăre de întuneric topea pământul... lăsând în urmă o gaură ce picura, plină cu *cerneală roșie*.

Pe când cei doi copii se agățau unul de altul, norul cel alb continuă pur și simplu:

- Soluțiile au fost deja create. Sunteți aici să le descoperiți și să deveniți conștienți de ele. Principiile matematicii au fost întotdeauna la îndemână, chiar și atunci când rătăceam prin peșteri. Doi ori doi întotdeauna face patru; asta nu poate putezi, nu se poate degrada, nu poate obosi sau deveni speriat, nici nu poate pleca în concediu. Este un concept. Este o conștiință. Sunteți aici pentru a deveni conștienți.

Fata și băiatul erau emoționați. Semințele visului lor începură să capete o formă.

În timp ce meditau, nu au observat norul întunecat coborând încet printre copaci, din ce în ce mai aproape de ei, „sorbindu-și” drumul ca o ceață lipicioasă. Forma sa rotitoare și răsucită se preschimbă într-o formă nouă și plăcută – un nou prieten, exact ca ei.

El spuse că se numea Tommy și că îi plăcea ce spuneau ei. Își puse mâinile reci pe umerii lor și spuse:

- Ați văzut norul acela întunecat planând acolo? Acela e un nor de furtună serioasă și ar putea spulbera totul. Dintr-odată, înspăimântați, băiatul și fata priviră în jurul lor. Tommy adăugă amenințător:

- Se va înrăutăți dacă nimeni nu va face nimic în privința lui. Ar fi bine să mergem să găsim pe cineva. Pe cineva mai mare decât noi. Pe cineva care știe mai bine.

Pe când îl ascultau, o ceață îi înconjură. Acum nu mai știau pe ce drum să o ia. Erau pierduți. În vreme ce Tommy mergea în

fața lor, ei se simțeau singuri și speriați, pierzând, cu fiecare pas, din ce în ce mai multă încredere.

În timp ce îl urmau pe Tommy, nedorindu-și să fie cu totul singuri și crezând că noul lor prieten avea răspunsurile, pielea li se făcu de găină, iar sistemele lor interne de ghidare strigau *Nu mergeți cu Tommy!* Totuși, se întrebau unde ar fi putut merge dacă nu mergeau cu Tommy, deoarece era clar că se apropia o furtună serioasă.

Tommy spuse:

- Priviți, nu-i așa că-i tare? El arată spre o potecă de frunze pe care fiecare frunză părea perfect conectată cu celelalte.

- Priviți cum totul se potrivește atât de perfect. Să mergem! Această potecă există de multă vreme. Puteți vedea unde au pășit toate urmele mai înainte? Doar puneți-vă picioarele în același loc. E ușor.

Într-un puseu de emoție, Ashley și Brian au luat-o la fugă pe potecă, până ce picioarele lor se afundară, în mod neașteptat, în frunzele subțiri.

Icniră neajutorați... și plonjară în întuneric.

*Problemele tale încep atunci când crezi că
ești separat de Sursa ta Divină.*

CAPITOLUL DOI

Colapsul

CAPITOLUL 2

COLAPSUL

Căderea în întuneric era ca și când ar fi înotat prin pene sau s-ar fi cățărat pe un perete de aer – atât era de derutantă. Ashley și Brian simțeau că respirația li se scurgea prin degetele de la picioare și că pielea li se întindea în pliuri groase de unsoare tremurândă.

Cu ochii închiși, înpăimântați până în esența ființei lor, ei se întinseră în cădere unul către celălalt. Pe când mâinile lor se prindeau una de cealaltă, se loveau de bulgări groși, invizibili de întuneric și continuară să cadă până ce aterizară cu o bușitură dureroasă.

La început nu erau deloc siguri că aterizaseră *pe ceva*. Sentimentul căderii era atât de prezent în gândirea lor, încât erau încă amețiți de nebunia mișcării.

În fine, îndrăzniră să își deschidă ochii. Se uitară cu atenție unul la celălalt, așteptându-se, pe jumătate, ca celălalt să arate ca o beza strivită. Era ciudat și tulburător să vadă că sunt bine. Erau siguri că trebuie să fie răsuciți precum covri-

geii sau că membrele li se vor desprinde în orice secundă. Fiecare își făcu o radiografie completă a corpului, ochii lor holbându-se de mirare că nu erau frânți, răniți sau terminați.

- Eu sunt bine, tu ești bine? rosti Brian.

- Da, cred că sunt bine. Ashley își privi corpul, perplexă. Cum de am căzut atât de mult și nu ne-am frânt?

Se uitară unul la altul, neștiind ce să facă în continuare.

- Ridică-te tu primul, îndrăzni Ashley.

- Nu am putea să stăm aici până ne găsește cineva?

Brian nu era sigur dacă pământul pe care ședeau era chiar atât de solid.

- Nu vreau să mai cad prin nimic altceva.

- Nu vrei să știi unde suntem? Eu vreau să știu unde suntem. Ashley privi încrezătoare peste umăr. Poate că nu este chiar atât de rău.

- Mda, i-o reteză Brian, așa spunea mama mea când tata zicea că totul s-a prăbușit. Apoi îi arăta contul lor sau așa ceva și ea pur și simplu se așeza și plângea. Nici măcar nu punea masa în acea seară.

Ashley se miră:

- Ce se întâmpla, nu se mișca deloc?

- Nu, doar stătea acolo, cu totul gârbovită. Tatăl meu chiar nu se pricepe să fiarbă apă, așa că trebuia să sun și să comand pizza, ceea ce era distractiv, până când mama mea începea să plângă și nu se mai oprea. Brian se uită în altă parte, sperând că amintirea va dispărea.

Propria amintire a lui Ashley nu era departe de gândurile ei și se ivi repede:

- Știi, tata se holba întruna și mama pur și simplu începea să curețe casa – ea chiar urăște să curețe casa – și niciodată nu

îmi cerea să fac nimic. Era cu adevărat ciudat. Nu îmi plăcea. Și de-asta nu mai vreau să stau aici.

Ridicându-se, Ashley își dădu seama că ar trebui să plece, și asta cât de curând:

- Suntem într-o peșteră, spuse ea. Și chiar erau. Întinși într-un mic crater de întunerit vâscos, nu știau cât de aproape erau pereții și că se aflau la doar câțiva pași de ieșire.

- O, ce tare! Acum Brian era emoționat. Ashley arătă emfatic spre marginea peretelui, către ieșire. În piatra stâncoasă erau gravate cuvintele *Peștera Calamității*. Brian o luă pe Ashley de mână și împreună pășiră repede și cu îndrăzneală afară din *Peștera Calamității*, nevrând să mai stea nici măcar un minut într-un loc numit *Peștera Calamității*.

Spre încântarea și surprinderea lor inițială, ei descoperiră că se aflau într-un mediu cețos, umed, care părea că seamănă cu Irlanda primăvara. Frunzele picurau pe când ei pășeau cu ochii mari în acest nou mediu. Atunci când priveau în urmă, nu puteau vedea de unde veniseră; nu știau unde erau și cu siguranță nu știau unde se duceau. Nici măcar intrarea în *Peștera Calamității* nu se mai vedea nicăieri.

Ashley și Brian îl căutară în jurul lor pe Tommy, dar erau singuri. Absolut singuri. În spatele lor, auziră deodată o voce:

- *Amintiți-vă, puteți întotdeauna alege cum să priviți lucrurile.*

Se întoarseră spre voce și nu văzură nimic, în afară de o mică veveriță cu blană albă și ochi roz, acoperită de dungi mățăsoase de ceață albă, sclipitoare, holbându-se intens la ei. Ashley se uită la Brian și întrebă:

- Cine a spus asta? Brian nu avea nicio idee. Amândoi se uitară la veveriță, care se holba și ea la ei, apoi își frecă micile ei lăbuțe, inundând pământul din fața ei cu rotocoale de ceață albă.